

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Svaz vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO**, IČO: 484 60 915
sídlem Žižkova 1867/93, Jihlava
zastoupený advokátem JUDr. Oldřichem Chudobou,
sídlem Kvestorská 5, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava

za účasti: **statutární město Jihlava**
sídlem Masarykovo nám. 1, Jihlava
zastoupeno advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2014, čj. KUJI 28895/2014, sp. zn. OOSČ 735/2013 OOSC/23,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 30. 4. 2014, čj. KUJI 28895/2014, sp. zn. OOSČ 735/2013 OOSC/23, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Oldřicha Chudoby do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správních řízení

1. Krajský úřad Vysočina, oddělení ostatních správních činností (dále jen „žalovaný“), rozhodl napadeným rozhodnutím spor vyplývající z veřejnoprávní smlouvy podle § 169 odst. 1 ve spojení s § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) mezi osobou zúčastněnou na řízení (navrhovatel) a žalobcem (odpůrce). Napadeným rozhodnutím vyhověl návrhu osoby zúčastněné na řízení a uložil žalobci povinnost zaplatit jí částku 35 547 500,45 Kč včetně úroků z prodlení (výrok I.). Náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků (výrok II.).
2. Osoba zúčastněná na řízení požadovala úhradu výše specifikované částky, jelikož se jednalo o její poměrný podíl na podílu žalobce v obchodní společnosti Svaz VKMO, s. r. o., IČO: 255 72 245, přičemž měla za to, že tento podíl je v souvislosti s vystoupením z žalobce rovněž třeba vyřadit.
3. Žalovaný dospěl k závěru, že nárok osoby zúčastněné na řízení vyplývá z veřejnoprávní smlouvy o založení žalobce, resp. ze stanov žalobce, které jsou její nedílnou součástí. Jelikož shledal nárok za oprávněný, rozhodl se mu vyhovět.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 30. 6. 2014 žalobce označil rozhodnutí za nicotné. Dle jeho názoru žalovaný neměl zákonnou pravomoc napadené rozhodnutí vydat, protože řešená otázka nebyla sporem vyplývajícím z veřejnoprávní smlouvy. Toto tvrzení podrobně rozvedl řadou argumentů.
5. Dále uvedl, že absentovala jeho pasivní legitimace. Pokud by byl akceptován názor, že se jednalo o veřejnoprávní smlouvu, neměla osoba zúčastněná na řízení podávat návrh proti žalobci, jelikož ten jejím uzavřením teprve vznikl a nebyl tak stranou smlouvy o vytvoření svazku obcí (žalobce). Jelikož není stranou veřejnoprávní smlouvy, nemůže být ani stranou sporu z veřejnoprávní smlouvy vyplývajícího.
6. Rozhodnutí označil rovněž za nepřezkoumatelné z nedostatku důvodů, jelikož z něho není zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel.
7. Žalovaný uvedl, že jednotlivé dohody o převodu hmotného majetku měly být podkladem pro vydání rozhodnutí, ačkoliv tyto dohody nebyly nikým předloženy. Dále není žalobci známo, že by rozsah majetku dle dohod o převodu hmotného majetku byl předmětem dokazování. Ani návrh města takovou specifikaci majetku neobsahuje, tudíž nemohl být vymezen „jednoznačně a přesně“. Dále je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, jelikož není zřejmé, zda osoba zúčastněná na řízení opírá svůj návrh o obecné zásady spravedlnosti a hospodárnosti; usnesení valné hromady ze dne 14. 12. 2012; stanovy

žalobce; veřejnoprávní smlouvu o založení žalobce; nebo z jednotlivých dohod o převodu hmotného majetku.

8. Nejdůležitější otázkou daného sporného řízení byla mezi účastníky řízení sporná, což žalovaný nezohlednil a vyšel z toho, že žalobce existenci nároku osoby zúčastněné na řízení uznal implicitně. Spornost nároku osoby zúčastněné na řízení vyplývá z vyjádření žalobce ze dne 28. 3. 2014. Napadené rozhodnutí tudíž nemá oporu ve spisovém materiálu a žalovaný nemohl nárok považovat za nesporný.
9. Žalovaný se nevypořádal ani s tím, že stanovy a usnesení valné hromady předpokládají uzavření smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání. Usnesení valné hromady obsahovalo pouze zásady pro tvorbu této smlouvy a nezaložilo osobě zúčastněné na řízení žádné nároky, ani nepředstavovalo změnu či závaznou interpretaci stanov. Kvalifikovaný návrh smlouvy přitom předložil žalobce, je to tedy osoba zúčastněná na řízení, kdo je v prodlení. Jediný nárok, který na základě stanov mohl vzniknout, je právo na uzavření smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání.
10. Žalovaný překlenul důkazní nouzi osoby zúčastněné na řízení vlastní fabulací nesporných skutečností včetně implicitního uznání nároku žalobcem. Akceptoval přitom výklad zastávaný osobou zúčastněnou na řízení a výklad žalobce vyžadoval podpořit relevantními důkazními návrhy. Pokud žalovaný nemohl na základě navržených důkazů zjistit skutečný stav věci, měl provést další potřebné důkazy za účelem jeho zjištění, případně návrh navrhovatele zamítnout.
11. Žalovaný nesprávně právně posoudil, resp. toto posouzení v podstatě zcela absentuje, klíčovou právní otázku. Osoba zúčastněná na řízení nemůže mít žádný jiný nárok, než který stanovy výslovně upravují. Žalobce je zájmovým sdružením právnických osob založeným podle § 20f dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „starý občanský zákoník“), a dle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, v rozhodném znění (dále jen „staré obecní zřízení“). Stanovy jsou jediným a samostatným *lex contractus*, který upravuje práva a povinnosti vystupujícího člena. Neexistence nároku na vypořádací podíl není v rozporu se zásadou spravedlnosti a hospodárnosti.
12. Způsob majetkoprávního vypořádání je ve stanovách úmyslně jiný pro případ vystoupení členské obce z žalobce a pro případ zrušení žalobce. Úmyslem členských obcí bylo nevyplácet jakýkoliv vypořádací podíl vystupující členské obci nad rámec článku 12 stanov. Neexistence nároku si je nepochybně vědoma i osoba zúčastněná na řízení, když její zastupitelstvo uložilo dne 14. 4. 2010 usnesením „*bez odkladu navrhnout změnu stanov tak, aby garantovaly městu důslednou ochranu vlastního majetku a majetkových práv*“.
13. Deklaratorní zásady vyplývající z usnesení valné hromady žalobce nelze považovat za právně závazné jednání vůči třetím osobám, na jehož základě by automaticky vznikl osobě zúčastněné na řízení nárok na vypořádání podílu. Jedná se o pouhé interní usnesení. I znění usnesení opakovaně používá pojem „návrh principů a zásad“. Usnesení valné hromady nelze považovat za smluvní zakotvení nároku. Toto bylo zároveň překonáno návrhem smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání, které bylo schváleno valnou hromadou žalobce dne 27. 2. 2014.
14. Žalobce dále podáním ze dne 10. 7. 2019 zaslal soudu odborné právní stanovisko ze dne 24. 2. 2019, které si nechal zpracovat v řízení s jinou obcí, nicméně je věnováno výkladu stejných stanov žalobce. Na základě odborného stanoviska žalobce argumentuje tím, že

nároky statutárního města Jihlava nemají oporu ani v zákoně ani ve stanovách žalobce. Obec, která vystoupila z žalobce, má právo pouze na převod vlastnického práva k majetku podle čl. 12.6 stanov žalobce, přičemž se jedná o *synallagmatický* nárok k nároku žalobce na finanční vypořádání podle čl. 12.7 a 12.8 stanov žalobce. Aby bylo možné ze strany žalovaného návrhu vyhovět, musí obsahovat oba vzájemné nároky. Dále se žalobce vyjádřil k povaze usnesení 47. valné hromady, jehož prostřednictvím nemohlo dojít ke změně stanov žalobce. Uvedl, že bylo v rozporu s těmito stanovami, příslušné body tohoto usnesení nebyly předmětem jednání a nebyly ani uvedeny v programu jednání. Usnesení bylo následně překonáno a zrušeno za členství osoby zúčastněné na řízení v žalobci. Toto usnesení má povahu interního usnesení orgánu žalobce a nemá účinky vůči členským obcím. Principy byly přitom navrženy osobou zúčastněnou na řízení, která měla v době jejich přijetí v žalobci rozhodující vliv.

15. Dne 20. 9. 2019 zaslal žalobce soudu rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterými byla v přezkumném řízení zrušena jiná rozhodnutí žalovaného ve věci dalších obcí, které z žalobce vystoupily (konkrétně se jednalo o obce Luka nad Jihlavou, Kozlov, Bítovčice, Vysoké Studnice). Dle žalobce tato rozhodnutí potvrzují, že žalovaný postupoval nezákonně a přiznával finanční nároky, které neměly oporu ve stanovách, zakladatelské smlouvě ani zákoně.
16. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce, aby napadené rozhodnutí bylo prohlášeno za nicotné, případně zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

17. V podání ze dne 2. 10. 2014 žalovaný uvedl, že se žalobní námitky překrývají s námitkami, které žalobce uplatnil v průběhu řízení. Odkázal na jejich vypořádání v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. V podání ze dne 7. 10. 2014 osoba zúčastněná na řízení nejprve uvedla, že žalobce netvrdil přímé zkrácení na svých právech napadeným rozhodnutím, což nenahrazuje uplatnění žalobních bodů.
19. Jelikož návrh na vydání rozsudku, který by zrušil napadené rozhodnutí, byl podmíněný, navrhla, aby k němu soud nepřihlížel. Ohledně pasivní věcné legitimace žalobce odkázala na rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 8. 2014, čj. MV-133471-62/ODK-2013.
20. Pasáž ohledně dohod o převodu hmotného majetku žalovaný neuvedl nadbytečně ani od věci, jelikož žalobce se o těchto dohodách sám v rámci svých podání zmiňoval. Ani v ostatních aspektech není možné spatřovat vnitřní rozpornost. K implicitnímu uznání nároku dospěl žalovaný posouzení skutečnosti, že se žalobce dovolával započtení závazku osoby zúčastněné na řízení vůči odpůrci.
21. Interpretace právního úkonu (stanovy a usnesení valné hromady) je myšlenkový proces, který nepodléhá dokazování. Stanovy presumují, že žalobce nebude mít žádný majetek v penězích. Obchodní podíl v obchodní společnosti představuje účast společníka ve společnosti a lze ho vyčíslit pouze v penězích. Sám žalobce původně považoval za nutné provést ocenění majetku včetně obchodní podílu žalobce v obchodní společnost, tento postoj nicméně v průběhu řízení změnil. Usnesení valné hromady ze dne 27. 2. 2014 tak nemá pro posouzení věci žádný význam.

V. Posouzení věci soudem

22. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) shledal, že žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou. Ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že žaloba je **důvodná**.
23. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, čj. 10 As 213/2014-187, je třeba vyjít ze závěru, že nároky ze stanov svazku či plynoucí z usnesení valné hromady svazku nejsou nezávislé na (veřejnoprávní) zakladatelské smlouvě, a nepředstavují tudíž „soukromoprávní prvek“ uvnitř zakladatelské smlouvy. Ve věci je tudíž založena pravomoc soudů ve správním soudnictví.
24. V první řadě soud vypořádal stěžejní sporný bod mezi účastníky spočívající v zodpovězení otázky, zda v posuzovaném případě mají pravomoc rozhodovat správní orgány, nebo nikoliv. Tato otázka byla v mezidobí zcela jednoznačně vyřešena relevantní judikaturou správních soudů, o kterou může své závěry opřít i soud v nynější věci.
25. Napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 6. 2015 prohlášeno nicotným, z důvodu absolutního nedostatku věcné příslušnosti žalovaného pro vydání rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení proti tomuto rozhodnutí podala správní žalobu, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2019, čj. 6 A 171/2015-68, který rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Vyšel přitom z dříve vyslovených závěrů Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 As 258/2017-176, publ. č. 3725/2018 Sb. NSS), o tom, že *smlouva o založení dobrovolného svazku obcí uzavřená dle § 20a zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, v rozhodném znění* (dále jen „starý zákon o obcích“), *jejímž předmětem činnosti bylo zabezpečení zásobování pitnou vodou a čištění odpadních vod, je smlouvou veřejnoprávní a o nárocích plynoucích z této smlouvy je oprávněn rozhodovat správní orgán. Mezi nároky z takové smlouvy patří rovněž nároky vyplývající ze stanov dobrovolného svazku, rovněž nároky založené valnou hromadou dobrovolného svazku.* Kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze nebyla podána.
26. Zejména Městským soudem v Praze odkazovaná judikatura (mimo výše uvedenou dále např. usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 2. 2016, čj. Konf 10/2015-11) tedy poskytuje dostatečný základ pro závěr o tom, že žalovaný měl pravomoc vydat v posuzované věci napadené rozhodnutí. Citovaná rozhodnutí jsou zároveň vysoce relevantní, jelikož mají úzkou věcnou souvislost s nyní řešenou věcí. V podrobnostech tedy soud odkazuje na obsah výše uvedených rozhodnutí, nicméně je ještě účelné upozornit na skutečnost, že Městský soud v Praze nerozhodoval ve věci samé, tj. o existenci nároku požadovaného žalobcem, nýbrž zkoumal „pouze“ otázku pravomoci, tj. zda ve spojených věcech o plnění byl oprávněn rozhodnout správní orgán nebo civilní soud.
27. Dále soud upozorňuje na to, že pravomocí rozhodnout o vypořádacím podílu obce, která vystoupila z jiného svazku obcí (Svazek obcí pro hospodaření s odpady – Bystřice pod Hostýnem, IČO: 479 34 379), se zabýval v nedávné době i zvláštní senát, přičemž v usnesení ze dne 19. 6. 2018, čj. Konf 9/2018-8, dospěl k závěru, že o tomto nároku vycházejícím z právních vztahů založených na základě veřejné práva a z veřejnoprávní smlouvy je oprávněn rozhodnout správní orgán.

28. Žalobce dovozoval nicotnost napadeného rozhodnutí i z absence jeho pasivní legitimace ve sporném řízení. V tomto ohledu lze rovněž odkázat na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 As 258/2017-176 (zejména bod 50). Nejvyšší správní soud se sice zabýval otázkou pravomoci správních orgánů, nicméně jeho závěry jsou použitelné i k otázce pasivní legitimace žalobce. Uvedl totiž, že z hlediska systematiky a vnitřní logiky veřejnoprávních smluv nedává smysl, aby spor z veřejnoprávní smlouvy mohl existovat pouze mezi obcemi jako účastníky smlouvy a spor mezi žalobcem a obcí by měl mít povahu soukromoprávní. Soud se s tímto posouzením i v nynější věci samozřejmě ztotožňuje a navíc považuje jazykový výklad zastávaný žalobcem za účelový. Krajský úřad je dle § 169 odst. 1 písm. b) správního řádu příslušný rozhodovat spor z veřejnoprávní smlouvy, jejímiž smluvními stranami jsou obce (jiné než „s rozšířenou působností“). Z ustanovení ovšem nelze vyvozovat, že spor z této smlouvy nemůže vzniknout i mezi subjektem touto veřejnoprávní smlouvou vytvořeným, který zcela logicky nemohl být na počátku její smluvní stranou. Tento subjekt může být účastníkem vzájemného sporu z veřejnoprávní smlouvy.
29. Napadené rozhodnutí tedy není nicotné ani z důvodu, že by žalovaný neměl pravomoc rozhodnout o návrhu osoby zúčastněné na řízení, ani z důvodu absence pasivní legitimace žalobce.
30. Dále se soud zabýval obsahem podání žalobce ze dne 10. 7. 2019, které bylo uplatněno po lhůtě pro podání žaloby, resp. po lhůtě pro řádné uplatnění žalobních bodů ve smyslu § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 soudního řádu správního. V tomto směru je třeba zdůraznit, že soudní řízení správní je ovládáno zásadou dispoziční a zároveň obsahuje prvek koncentrace řízení. Vymezení předmětu řízení je tudíž v rukou žalobce, s čímž se pojí i odpovědnost žalobce za úplnost tohoto vymezení v zákonem stanovené lhůtě. Koncentrace řízení přitom nemá význam pouze pro soud, který následně zaměřuje svou přezkoumnou činnost pouze na jasně vymezené žalobní body, ale má svou významnou roli rovněž ve vztahu k žalovanému, který má díky tomu možnost soustředit svou argumentaci pouze na otázky, které byly jednoznačně vymezeny jako předmět sporu před správním soudem. Případná další vyjádření činěná žalobcem by v zásadě měla obsahovat pouze upřesnění či podrobnější rozvinutí argumentace včas řádně uplatněné, a to zejména ve vazbě na argumentaci předloženou žalovanou stranou.
31. K této otázce lze odkázat například na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, čj. 2 Azs 134/2005-43, ze kterého vyplývá, že žalobce je povinen vylicit alespoň v základních rysech žalobní body, které může po lhůtě pouze upřesňovat či rozvádět, aniž by ale došlo k jejich rozšíření.
32. V nynější věci žalobce v žalobě tvrdil zejména nicotnost rozhodnutí z výše vypořádaných důvodů. Dále tvrdil nezákonnost rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, vnitřní rozpornosti a v neposlední řadě poukazoval i na věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí ohledně neexistence nároku osoby zúčastněné na řízení. Podání ze dne 10. 7. 2019 tudíž obsahovalo doplnění a rozvedení včas uplatněných žalobních bodů až na výjimku tvrzených procesních vad předcházejících vydání usnesení 47. usnesení valné hromady. Podání ze dne 20. 9. 2019 rovněž souvisí s žalobním bodem zpochybňujícím věcnou správnost napadeného rozhodnutí a existenci sporného nároku. Příložená 4 rozhodnutí Ministerstva vnitra se ovšem jednak týkala odlišných obcí a jednak Ministerstvo vnitra v každém případě (viz body 118 každého rozhodnutí) výslovně odlišilo řešenou věc od vypořádání, které bylo realizováno mezi žalobcem a osobou

zúčastněnou na řízení. Soud se tedy s obsahem rozhodnutí v konkrétní rovině a v jednotlivostech nevypořádával, nicméně nelze nezmínit, že se ke sporné otázce vyslovil, přičemž vyřčené závěry jsou oproti stanovisku Ministerstva vnitra opačné (viz body 45 a násl. tohoto odůvodnění a tam odkazovaný rozsudek).

33. Soud se nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce spatřoval v jeho vnitřní kvalitě (rozpor s požadavky na odůvodnění, které vyplývají z § 68 odst. 3 správního řádu) a vztáhl ji i na vypořádání námitek a návrhů. Zároveň poukázal na vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí a uvedl, že nárok osoby zúčastněné na řízení neuznal.
34. Žalovaný rozhodoval o sporu z veřejnoprávní smlouvy v tzv. sporném řízení podle § 141 správního řádu, které vykazuje několik specifíků oproti klasickému správnímu řízení. Toto řízení je vedeno za účelem rozhodnutí sporu mezi stranami, které se v řízení nacházejí v rovném (kontradiktorním) postavení. V tomto řízení se tedy oslabuje zásada vyšetřovací ve vztahu ke správnímu orgánu a zvyšuje se odpovědnost účastníků řízení za výsledek sporu akcentováním zásady projednací, důkazní břemeno se ve sporném řízení dělí mezi účastníky řízení podobně jako v civilním soudním řízení sporném (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, čj. 5 A 142/2013-68). Zjišťování skutkového stavu ve sporném řízení upravuje § 141 odst. 4 správního řádu, který ukládá správnímu orgánu, aby primárně vycházel z důkazů, které uvedou účastníci, popřípadě může skutková zjištění založit i na shodných tvrzeních účastníků. Vyšetřovací zásada ovšem ve sporném řízení neabsentuje zcela, jelikož citované ustanovení správnímu orgánu umožňuje provést i další jiné důkazy, pokud je to *potřeba ke zjištění stavu věci*.
35. V nynější věci osoba zúčastněná na řízení požadovala zaplacení částky 35 547 500,45 Kč, která představovala poměrný podíl na majetkovém podílu žalobce v obchodní společnosti vypočtený dle klíče v čl. 12.8 stanov žalobce. Tento nárok vyvozovala ze stanov (ze dne 11. 12. 2001, ve znění dodatku č. 1 a č. 2) ve spojení s usnesením 47. valné hromady a ze skutečnosti, že z žalobce dne 31. 12. 2012 vystoupila.
36. Podstatou sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení ovšem nebyla ani tak výše tohoto nároku, ale spíše jeho (ne)existence. Sporný byl zejména výklad stanov žalobce a usnesení 47. valné hromady žalobce, z nichž osoba zúčastněná na řízení svůj nárok vyvozuje. Žalovaný se ovšem spornosti výkladu nijak nezabýval a pouze uvedl, že osoba zúčastněná na řízení doložila a prokázala, že její nárok je důvodný a vznikl dnem vystoupení, přičemž tento nárok deklarovala i 47. valná hromada na svém zasedání. Závěrem této části odůvodnění navíc konstatoval uznání nároku žalobcem, které vyvodil z jeho požadavku, aby nároky byly zohledněny v komplexním procesu vzájemného vypořádání.
37. Soud se s částí žalobního bodu ztotožnil, jelikož napadené rozhodnutí vychází z několika nesprávných předpokladů, které ve svém důsledku způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Předně má soud za to, že žalovaný pochybil, pokud vycházel z toho (v napadeném rozhodnutí to výslovně uvedl), že žalobce uplatněný nárok uznává. Jednoznačnou vůli uznat sporný nárok ovšem žalobce nikdy nevyjádřil, tudíž tento závěr nijak nevyplývá z obsahu spisového materiálu. Z něho je naopak zřejmé, že žalobce existenci tohoto nároku důrazně popřel – ostatně v tom také spočívá podstata nynějšího sporného řízení, pokud by žalobce nárok skutečně uznával, nebylo by nutné vést sporné řízení. Ačkoliv žalobce nejprve uváděl, že nároky je třeba vypořádat vzájemně

v komplexním procesu, tak to nelze považovat za implicitní uznání nároku v jeho plné výši. Aby se jednalo o shodná tvrzení účastníků, která by správní orgán mohl vzít v souladu s § 141 odst. 4 správního řádu za svá skutková zjištění, nesmělo by být o jejich shodnosti pochyb. V nynější věci tomu ovšem zjevně nebylo, naopak není pochyb o tom, že žalobce existenci nároku jednoznačně popíral, na což žalobce pregnantně poukazuje rekapitulací některých svých formulací uvedených ve vyjádření ze dne 28. 3. 2014. Argumentaci žalobce lze spíše rozumět jako alternativám, jednak zpochybňuje samotnou existenci nároku a pro případ jeho existence zpochybňuje možnost jeho izolovaného vypořádání (a naopak požaduje vypořádání v komplexním procesu).

38. Další pochybení soud spatřuje v tom, že žalovaný uvedl, že žalobce sice rozporoval obsah usnesení 47. valné hromady se stanovami a jeho zákonnost, nicméně nedoložil to žádnými relevantními důkazními návrhy. K tomu má soud dvě výhrady. První spočívá v tom, že rozpor se stanovami není otázkou skutkovou, ale jedná se o otázku právní. V tomto ohledu tedy žalobce netížilo žádné důkazní břemeno, nicméně žalovaný se měl s jeho stanoviskem v napadeném rozhodnutí argumentačně vypořádat. Druhá výhrada spočívá v tom, že žalobce v rámci svého vyjádření ze dne 28. 3. 2013 označil konkrétní důkaz (usnesení valné hromady ze dne 27. 2. 2014), kterým chtěl prokázat, že usnesení 47. valné hromady mělo být překonáno. Není tedy pravdou, že by k prokázání svých tvrzení neoznačil relevantní důkazy, nicméně žalovaný se k tomuto označenému důkazu nijak nevyjádřil.
39. Výše uvedené důvody vedou soud k závěru o nutnosti napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, jelikož na základě nesprávných předpokladů nedošlo k řádnému vypořádání argumentace účastníků (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84). V tomto ohledu žalovaný porušil kontradiktornost sporného řízení ve prospěch navrhovatele. Vzhledem k tomu se vypořádání otázky vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí nejví jako natolik podstatné, nicméně soud se k této otázce alespoň v krátkosti vyjadřuje. V některých ohledech totiž skutečně shledal nadbytečné části rozhodnutí, které hovoří o podkladech, které v řízení nebyly předloženy (a na jejichž základech tudíž nebylo rozhodováno). Jde o pochybení formálního charakteru, když žalovaný pravděpodobně při vypořádání otázky své pravomoci využil odstavec z jiného rozhodnutí v obdobné věci, aniž by odstranil nadbytečnou pasáž. Jedná se sice o pochybení, nicméně s ohledem na celkový kontext napadeného rozhodnutí, bez vlivu na jeho zákonnost. V dalším ohledu se soud s tvrzenou vnitřní rozporností neztotožnil, z rozhodnutí žalovaného je dostatečně zřejmé, v čem spatřoval zakotvení sporného nároku.
40. I přes výše uvedený důvod zrušení se soud s ohledem na délku trvání tohoto sporu i s ohledem na význam této problematiky (soudu je z úřední činnosti známo, že obdobné nároky uplatňuje řada dalších obcí, které z žalobce v pozdějším období rovněž vystoupily) z důvodů efektivity soudního přezkumu a hospodárnosti řízení obdobně jako v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, čj. 29 A 54/2014-230, pro úplnost vyjádřil i k dalším žalobním bodům, které směřují do otázky (ne)existence nároku. Přestože je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněné, je z něho totiž zřejmé, že žalovaný vychází ze zakotvení předmětného nároku v článku 12.4 stanov, což žalobce žalobními body rozporuje. Dospěl přitom k závěru, že by bylo nadbytečné provádět navržené důkazy (zejména výslech tajemníka žalobce), jelikož stěžejní podklady jsou obsaženy ve správním spise.

41. Osoba zúčastněná na řízení opírá svůj nárok z titulu vystoupení o stanovy – konkrétněji svůj nárok na vypořádání podílu z podílu žalobce na obchodní společnosti vyvozuje z obecných zásad spravedlnosti a hospodárnosti při nakládání s veřejným majetkem ve spojení s usnesením 47. valné hromady. Osoba zúčastněná na řízení argumentovala tím, že dle čl. 11 stanov žalobce nevytváří zisk, což je důvodem, proč stanovy neupravují vypořádání podílu vystupující obce na podílu žalobce v obchodních korporacích. Z obecných právních zásad a usnesení 47. valné hromady vyplývá, že by tento nárok měl být vypořádán.
42. Stěžejní spornou otázku tedy lze redukovat následovně – osoba zúčastněná na řízení zastává názor, že právní úprava sporného nároku byla ve stanovách opomenuta, kdežto žalobce tvrdí, že úprava tohoto nároku nebyla uvedena záměrně, resp. nárok úmyslně nebyl stanovami založen.
43. V řízení je nesporné (nadto to vyplývá i ze stanov žalobce), že žalobce vznikl podpisem (veřejnoprávní) zakladatelské smlouvy ze dne 2. 7. 1993, přičemž vznikl jako dobrovolný svazek obcí dle tehdy účinného zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, na něž se uplatňovala úprava zájmových sdružení právnických osob dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „starý občanský zákoník“). Tento zákon byl ode dne 12. 11. 2000 nahrazen zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích, (dále jen „zákon o obcích“). Aplikací přechodného ustanovení § 151 odst. 4 zákona o obcích, které říká, že svazky obcí podle tohoto zákona jsou dobrovolné svazky obcí, které byly dobrovolnými svazky obcí ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, dospějeme k závěru, že žalobce má povahu dobrovolného svazku obcí i ve smyslu nyní účinného zákona, konkrétně podle § 49 až § 53 zákona o obcích.
44. Obce mají ústavně zaručené právo na samosprávu [srov. čl. 8 a čl. 100 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, v rozhodném znění (dále jen „Ústava“)]. Dle čl. 101 Ústavy mají postavení tzv. veřejnoprávních korporací, jsou samostatně spravovány zastupitelstvem a mohou mít vlastní majetek, se kterým podle vlastního rozpočtu hospodaří. Bližší úpravu hospodaření obcí obsahuje § 38 a násl. zákona o obcích a ve spojení s § 44 i zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, v rozhodném znění (dále jen „rozpočtová pravidla“).
45. Při výkonu své samostatné působnosti mohou obce v souladu s § 46 zákona o obcích vzájemně spolupracovat, přičemž dobrovolný svazek obcí představuje jednu z podob této spolupráce. Naopak ustanovení § 47 zákona o obcích s ohledem na veřejnoprávní povahu těchto subjektů některé (soukromoprávní) formy spolupráce mezi obcemi vylučuje.
46. Stanovy dobrovolného svazku obcí jsou podle ustanovení § 50 odst. 2 zákona o obcích přílohou smlouvy o jeho vytvoření a musí upravovat (minimálně) zákonem stanovené otázky – mimo jiné podmínky vystoupení ze svazku obcí, včetně vypořádání majetkového podílu. Definici majetkového podílu obce v dobrovolném svazku obcí ovšem zákon neupravuje, zároveň nestanoví žádné podrobnosti a kogentní pravidla, v rámci kterých by se toto vypořádání z důvodu vystoupení mělo pohybovat. Obdobná absence podrobnější úpravy platí i o dalších otázkách, které stanovy musí dle zákona upravit (orgány svazku a jejich působnost, způsob rozdělení zisku, práva a povinnosti členů, atd.).
47. Stanovy dobrovolných svazků obcí tedy musí upravovat určité okruhy záležitostí, nicméně konkrétní zvolená řešení jsou výsledkem v podstatě neomezené smluvní autonomie, která

v této oblasti zcela zásadně dominuje, případně jsou přijata na základě většinové vůle. Ústavní rozměr této problematiky spočívá v tom, že se současně jedná o projev práva obcí na jejich samosprávu. Stanovy, které jsou přílohou smlouvy o založení dobrovolného svazku obcí, jsou na počátku produktem smluvní autonomie zakládajících členů, které dobrovolně přistupují ke sjednaným podmínkám jeho fungování. Veškeré pozdější změny těchto podmínek (stanov) musí být s ohledem na § 50 odst. 3 zákona o obcích výsledkem většinové vůle všech členů.

48. Soud respektuje tento aspekt práva na samosprávu, kterou v této oblasti garantuje zákon o obcích, a připouští, že stanovy jako produkt vůle členů mohou i k úpravě způsobu vypořádání pro případ vystoupení obce ze svazku obcí přistoupit různým způsobem. Jinými slovy řečeno obce mohou za účelem prosazování společných zájmů (v nynějším případě za účelem zajišťování zásobování vodou a odvádění a čištění odpadních vod) zřizovat dobrovolné svazky, případně přistupovat k již existujícím svazkům, přičemž nastavení pravidel jejich fungování je víceméně plně v jejich dispozici. Pokud upraví všechny obligatorní oblasti uvedené v § 50 odst. 2 zákona o obcích komplexním a úplným způsobem, nelze je dle soudu nad tuto úpravu dále doplňovat ani rozšiřovat. Tím by totiž došlo ke *zpochybnění jednoznačně vyjádřené vůle* jeho členů a k *nepřípustnému zásahu* do jejich *práva na samosprávu*.
49. Mají-li ovšem stanovy představovat jediný rozhodný *lex contractus* (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3122/2012), je nutné klást na ně vysoké obsahové nároky. Pokud by totiž byly v některých otázkách neúplné, resp. obsahovaly by mezeru, bylo by ji nutné překlenout za pomoci *vnější právní úpravy* – zejména s využitím analogie s instituty a principy soukromého práva. Obdobně by bylo nutné uvažovat i v případě, pokud by stanovy byly v některých otázkách nejasné či nejednoznačné, protože pak není možné presumovat jednoznačnou akceptaci konkrétního práva nebo povinnosti ze strany všech (popř. potřebné většiny) členů.
50. Výše nastíněné závěry nejsou v rozporu s ustanovením § 47 zákona o obcích, které pouze vylučuje určité soukromoprávní formy spolupráce mezi obcemi. Pokud spolu obce spolupracují prostřednictvím právem předvídaného dobrovolného svazku obcí ve smyslu § 49 až § 53 zákona o obcích a tato spolupráce by nebyla v rámci relevantních dokumentů (smlouvy a zejména stanov) upravena komplexně, popř. jednoznačně, nelze vyloučit, že v případě sporu bude nutné hledat spravedlivé řešení i za pomoci analýzy obdobných institutů „spolupráce“ upravených v soukromém právu, a to včetně institutů vyloučených v ustanovení § 47 zákona o obcích. Ač jsou obce specifickými entitami veřejného práva a spolupráce mezi nimi je realizována rovněž v režimu veřejného práva, soud má za to, že účelem citovaného ustanovení zákona o obcích nebylo vyloučit analogické využití podobných soukromoprávních institutů v krajních případech, kdy relevantní veřejnoprávní (zákonná a smluvní) úprava neposkytne odpověď.
51. Soud se tedy zaměřil na analýzu relevantního textu stanov a textu usnesení 47. valné hromady, z nichž osoba zúčastněná na řízení vyvozuje svůj nárok. V podrobnostech soud ohledně této otázky odkazuje na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2019, čj. 29 A 54/2014-230, zejm. bod 46 a násl.
52. Na tomto místě postačí rekapitulovat, že soud v první řadě vyšel z toho, že ačkoliv účelem žalobce není zisková činnost, stanovy jsou ohledně této otázky značně nekonzistentní, když o rozdělení zisku (případně o rozdělení výsledku hospodaření) na několika místech

výslovně hovoří. Žalobce zároveň získává řadu příjmů, které mají přímou souvislost s členstvím obcí (a jimi vloženým majetkem), zároveň díky tomu nabývá vlastní majetek a realizuje další investiční záměry. Činností žalobce tedy dochází k rozšiřování jeho majetkové podstaty a zároveň může (dle nejednoznačných ustanovení stanov) generovat i zisk. Stanovy zároveň obcím, které vystoupí z žalobce dříve, než dojde k jeho případnému zániku (bez právního nástupce), negarantují žádný nárok na podíl z likvidačního zůstatku (jehož předmětem bude zhodnocení majetkové podstaty žalobce). Soud se tedy jednoznačně přiklonil k tomu, že pokud by stanovy obcím odpíraly jakýkoliv nárok na vypořádání zhodnocení majetkové podstaty žalobce, muselo by to z nich být (s ohledem na značný dopad do majetkové sféry obce) jednoznačně zřejmé. Neztotožnil se tedy s názorem žalobce o tom, že v tomto případě lze mlčení zákona (resp. mlčení stanov – *lex contractus*) vyložit jako úmyslné nezakotvení nároku na „obecné“ vypořádání.

53. K tomuto závěru soud vedla i samotný obsah stanov, zejména způsob používaných pojmů. Stěžejní nejednoznačnosti obsahuje přímo klíčový článek 12.4, který hovoří o bližší neidentifikovaných smlouvách (v množném čísle) o finančním vypořádání, které musí být mezi žalobcem a vystupující obcí v době do 1 měsíce od zániku členství vypořádány. V následující větě používá podle všeho *promiscue* termín smluv o „majetkovém“ vypořádání a hovoří o nutnosti jejich „uzavření v daném termínu“. V další větě hovoří o uzavření „smluv“.
54. Z takové úpravy dle soudu nelze jednoznačně vyvozovat konkrétní závěr. Stanovy v rámci jednoho ustanovení užívají tři různých pojmů, pro smlouvy, přičemž jednou uvádí nutnost jejich vypořádání, aniž by hovořily o tom, kdy mají být uzavřeny a v dalších větách spojují s „neuzavřením smluv“ příslušné právní následky. Tento článek ani další části stanov přitom neobsahují *žádné relevantní definice* či *výslovné odkazy*, které by interpretaci čl. 12.4 nějak usnadňovaly či ji činily jednoznačnou. S ohledem na znění tohoto článku a s ohledem na celkovou kvalitu a konzistentnost terminologie užívané ve stanovách není dle soudu možné vycházet z toho, že by byl obsah článku 12.4 vyčerpán (nadto bezprostředně nenavazujícími) ustanoveními čl. 12.6 – 12.8. Tyto články sice upravují mechanismy vypořádání ve vztahu k některým majetkům, nevylučují ovšem, že by rozsah úpravy článku 12.4 měl být širší a mohl zahrnovat i vypořádání podílu na zhodnocení majetkové podstaty žalobce.
55. Obce, které vyjádřily svou souhlasnou vůli se stanovami žalobce, *mohly legitimně očekávat*, že pro případ jejich vystoupení budou mít nárok na (spravedlivý) vypořádací podíl. Pro opačný závěr stanovy neposkytují dostatečně konkrétní úpravu, která by nevzbuzovala pochybnosti. Vypořádání majetkových vztahů mezi obcí a žalobcem v případě jejího vystoupení je podstatnou náležitostí stanov (srov. bod 49 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 As 258/2017-176) a pokud stanovy pouze hovoří pouze o nespécifikovaných smlouvách o finančně-majetkovém vypořádání, je v souladu s obecnými právními principy a dobrými mravy, aby toto vypořádání zohledňovalo i zhodnocení majetkové podstaty žalobce. Usnesení osoby zúčastněné na řízení z dubna 2010, kterým argumentoval žalobce, soud nepovažuje za uznání jednoznačnosti stanov z její strany či důkaz této jednoznačnosti. Naopak i jeho obsah spíše svědčí o tom, že stanovy byly považovány za nejednoznačné v otázce vypořádání při vystoupení obce z žalobce.
56. Prezentovaným závěrům odpovídá i obsah usnesení 47. valné hromady. Dle čl. 5.1 stanov je valná hromada *nejvyšším orgánem* žalobce a rozhoduje o všech záležitostech

vymezených stanovami. S ohledem na toto ustanovení má soud za to, že oblasti její výlučné pravomoci uvedené v čl. 5.7 stanov nejsou taxativním výčtem všech otázek, v rámci kterých je valná hromada oprávněna rozhodovat. Přestože je valná hromada nejvyšším orgánem žalobce, nemůže se v rámci svého usnesení pohybovat mimo sféru stanov (bez toho, aby nejprve došlo k jejich modifikaci předvídaným způsobem). Žalovaný při rozhodování o uplatněném nároku, který je specifikován v usnesení 47. valné hromady zejména musí vyhodnotit, zda se toto usnesení pohybuje v rámci stanov. Zodpovězení této otázky není bezesporu triviální, vzhledem k tomu, že stanovy neupravují vypořádání obce komplexním způsobem. Dle soudu je ovšem nutné trvat na tom, že za dané právní úpravy (obsažené ve stanovách), má být vystupující obec vypořádána spravedlivě tak, aby tímto vypořádáním nebyla dotčena oprávněná práva na případný vypořádací podíl ostatních obcí. Žalobce v rámci žaloby naznačuje, že právě k tomu aplikace principů obsažených v usnesení 47. valné hromady vede. Žalovaný se tedy musí důsledným způsobem zabývat tím, zda uplatněný nárok a potažmo všechny zásady obsažené v usnesení 47. valné hromady odpovídají zásadám spravedlivého vypořádání vystupující obce a ustanovením článků 12.6 až 12.8. Teprve v případě, že dospěje ke kladnému závěru, může jej považovat za relevantní specifikaci nároků upravených ve stanovách. V opačném případě musí důvodnost uplatněného nároku posoudit pouze s ohledem na obecné soukromoprávní principy (viz body 48 – 49).

57. K interní povaze usnesení 47. valné hromady soud uvádí, že tato námitka není pro rozhodnutí věci relevantní. Žalobce z této povahy sice dovozuje nemožnost zakotvení nároku pro třetí stranu, nicméně dle soudu může jít pouze o konkretizaci vypořádání, na které vzniká nárok již na základě stanov (ustanovení čl. 12). Usnesení valné hromady tedy má představovat obsah tohoto vypořádání, přičemž ověření jeho souladu se stanovami by mělo být předmětem napadeného rozhodnutí. Nelze také vyloučit, že povaha usnesení 47. valné hromady bude v navazujícím řízení zpochybněna. Žalobce totiž v nyní přezkoumávaném sporném řízení navrhuje jako důkaz usnesení valné hromady ze dne 27. 2. 2014, kterým mělo být usnesení 47. valné hromady překonáno, přičemž žalovaný se k tomuto důkaznímu návrhu nijak nevyjádřil a toto usnesení nebylo obsahem správního spisu. Pro úplnost soud dodává, že argumentace existencí procesních vad předcházejících vydání usnesení valné hromady představovala opožděný žalobní bod.
58. Závěrem soud považuje za účelné vyjádřit se ještě k vedení sporného řízení. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný cítí být limitován dispoziční zásadou sporného řízení a odmítá provést komplexní posouzení vzájemných nároků s ohledem na ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu. Tento přístup ovšem ve svém důsledku vede k tomu, že strany jsou nuceny k uplatňování svých nároků izolovaně v jednotlivých sporných řízeních, která by po jejich pravomocném ukončení v souhrnu představovala komplexní „vypořádání“ z důvodu vystoupení obce z žalobce. Soud tento přístup nepovažuje za zcela přiléhavý nastalé situaci.
59. Spor z veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 169 správního řádu může mít povahu, která si vyžádá modifikovaný přístup ke spornému řízení podle § 141 správního řádu, jehož prostřednictvím má tento spor být vyřešen. Přestože byl v nynější věci uplatněn návrh na zaplacení určité finanční částky z titulu nároku na odpovídající část podílu žalobce v obchodní korporaci, materiální podstata sporu z veřejnoprávní smlouvy v nynější věci spočívá ve sporu o „vypořádání z důvodu ukončení členství“. Vyjde-li najevo, že spor mezi účastníky vyplývá z titulu *vypořádání*, je v zájmu všech veřejnoprávních účastníků (a

v zájmu právní jistoty), aby veškeré související a vzájemné sporné nároky byly předmětem jednoho (společného) sporného řízení o tomto vypořádání. Naopak nemá mnoho praktického smyslu trvat na tom, aby v případě veřejnoprávního sporu o vypořádání byly všechny dílčí sporné nároky nutně uplatňovány v samostatných a na sobě nezávislých řízeních. Soud má tedy za to, že žalovaný není v tomto ohledu charakterem sporného řízení nijak omezen a může vzít v potaz i související nároky uplatňované protistranou, případně řízení rozšiřovat o další nároky navrhovatele. Jak napovídá i termín „vypořádání“ – svou povahou má jít o komplex nároků, které by skutečně měly být předmětem pokud možno jednoho posouzení. Ostatně tomu také napovídají „vypořádací instituty“, které mají svůj původ v soukromém právu. Nadto se typicky jedná o oblasti, ve kterých civilní soud (jako rozhodující orgán) může na základě § 153 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v rozhodném znění, překročit návrhy účastníků. Vzhledem k tomu, že izolovaný nárok, který má být součástí vypořádání, může být sám o sobě důvodný, nicméně v procesu vzájemného vypořádání může být oslaben prostřednictvím protinároku, je komplexní vypořádání rovněž otázkou řádného zjištění stavu rozhodované věci. Soud má tedy za to, že správní orgán by se měl v případě rozhodování tohoto typu sporu s ohledem na zásady činnosti orgánů veřejné správy situovat do role arbitra obdobně jako civilní soud ve vypořádacím řízení.

60. Soud tedy shrnuje, že za situace, kdy konkrétní a úplná podoba vypořádání nevyplývá ze stanov, bude primárně předmětem vzájemné shodné vůle obou dotčených stran. Ostatně s tím také stanov y i usnesení 47. valné hromady výslovně počítají, když uvádí jako předpoklad uzavření smlouvy. Teprve v případě, kdy nebude ohledně jejího obsahu nalezena shoda, bude možné konkrétní podobu vypořádání označit za spor z veřejnoprávní smlouvy. V takovém případě lze podobu smlouvy o vypořádání považovat za mezeru právní úpravy stanov. Je to potom orgán řešící spor z veřejnoprávní smlouvy (v nynějším případě žalovaný krajský úřad), který se musí na návrh zhostit zodpovědného úkolu a měl by toto vypořádání za součinnosti stran svým (pokud možno jediným) rozhodnutím suplovat. S ohledem na sporný charakter tohoto řízení to jsou ovšem stále primárně strany sporu, které jsou odpovědné za řádné zjištění stavu věci a tudíž za řádné uplatnění svých domnělých nároků a označení potřebných důkazů – s ohledem na nutnost zjištění stavu věci ovšem není vyloučena ani přiměřená aktivita žalovaného. Žalovaný by měl posoudit jejich důvodnost, přičemž pokud absentuje dostatečná relevantní zákonná či smluvní úprava, měl by při vypořádání přihlédnout k analýze obdobných institutů obsažených v soukromém právu, z nichž by bylo možné vyvozovat obecné principy soukromého práva uplatnitelné na tuto problematiku, a to za účelem nalezení spravedlivého rozhodnutí. V této věci také není vyloučeno, že zásady spravedlivého vypořádání byly dostatečně konkretizovány prostřednictvím usnesení valné hromady.
61. I pokud byl předmětem návrhu na zahájení sporného řízení pouze jeden „izolovaný“ nárok, který ovšem má být součástí komplexního vypořádání, tak povaha sporného řízení žalovanému nebrání, aby do řízení nechal vstoupit i další související i vzájemné nároky, které by měly být předmětem „smlouvy o vypořádání“, a fakticky vedl společné sporné řízení o vypořádání obou stran – navrhovatele a odpůrce. Účelem jeho rozhodnutí by totiž mělo být konečné a komplexní vypořádání vztahu mezi stranami. Právě v tom totiž dle soudu spočívá v nynější věci podstata sporu z veřejnoprávní smlouvy.

VI. Závěr a náklady řízení

62. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Soud zrušil napadené rozhodnutí jako celek, v souladu s žalobním návrhem, jelikož výrok o náhradě nákladů řízení je závislý na meritorním vyřešení věci. Současně podle § 78 odst. 4 soudního řádu správního soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem soudu vázán.
63. I přes shledanou nepřezkoumatelnost se soud v rozsudku věnoval sporné otázce, přičemž uzavřel, že stanovy neupravují nároky na vypořádání vystupující obce komplexně a v článcích 12.6 – 12.8 stanov jsou upraveny pouze jeho určité aspekty. S ohledem na to by žalovaný měl při posuzování důvodnosti nároku statutárního města Jihlavy vyjít z obecných zásad a principů soukromého práva tak, aby vypořádání odpovídalo jednak citovaným ustanovením stanov a jednak spravedlivému uspořádání společenských vztahů. Mimo jiné by měl rovněž zvážit, zda obsah usnesení 47. valné hromady stanovám a spravedlivému uspořádání odpovídá a jedná se tedy o jejich konkretizaci, nebo naopak z tohoto rámce vybočuje. Povaha sporného řízení žalovanému nebrání rozhodnout o vypořádání komplexně a posoudit všechny předložené vzájemné nároky obou stran a jejich důvodnost, přičemž by neměl opomenout případně přihlížet i k nárokům, o kterých již pravomocně rozhodl v jiných sporných řízeních.
64. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 60 odst. 5 soudního řádu správního má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.
65. Žalobce měl ve věci plný úspěch, tudíž má právo na náhradu nákladů vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení.
66. Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem, takže se pro určení výše nákladů na zastoupení použije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce v řízení o žalobě učinil několik úkonů, přičemž za tři z nich – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 10. 7. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] – mu dle soudu náleží mimosmluvní odměna vypočtená podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu a paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud tedy přiznal advokátovi stěžovatelky odměnu ve výši 3 × 3 100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 3 × 300 Kč, dohromady tedy 10 200 Kč. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, tudíž se odměna a paušální náhrada ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního zvyšuje o částku odpovídající příslušné sazbě daně (21 %), kterou je povinen odvést dle daňových předpisů, konkrétně o 2 142 Kč.
67. Celkem náklady řízení na straně žalobce činí 15 342 Kč. K zaplacení soud žalovanému určil přiměřenou lhůtu.

68. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, ve věci se rovněž nevyskytovaly důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu